

VZPOMÍNKY MAJORA V. V. PANA MILOŠE MATOUŠKA

„Dovolte, abych Vás, vážení přátelé, pozdravil, a abych se Vám představil. Nejlépe podle vizitky a sice: „Ač strojem píšu jako datel a všem nešeptávám do oušek, že básník jsem a spisovatel, já, jménem Miloš Matoušek. Emeritní kapitán policie, dříve major Meč.“

Miloš Matoušek, narozen 26. 6. 1940 v Praze, jeho matka byla Američanka a otec pocházel z Plzně. O svém životě, práci a o svých názorech napsal také několik knih: Přechod na červenou, Sklizeň jařin Podzim v sametu. Má za sebou 40 let v ilegalitě a 11 let řízení rezidentury.

Otázka: Proč jste napsal knihy?

„Vzhledem k tomu, že mí soupeřníci životem věděli, že mám předky, kteří do literatury dělali, tak jsem nějaké ty geny získal.“

V době Pražského povstání byl ještě dítě.

„V dětství jsem zažil některé nálety, které si dobře pamatuju, vzhledem k tomu, že se se mnou lidi přetahovali na chodbách, když jsme museli jít do krytu a jednou mi skončila bomba vedle hlavy na polštáři a otec ji potom dával do kýblu, byla to zápalná bomba. A vodnášel ji v písku na zahradu.“

Otázka: Viděl jste někdy jako dítě někoho zemřít?

„Zajisté, byl jsem svědkem. V době, když byla revoluce, tak nás hnali a dělal jsem Šermanovi živej štít, a když nás hnali před tanky, tak vedle mě upadl jeden pán a přejel mu pásem přes hlavu a já jsem měl jeho mozek na noze. Jako pětiletý kluk.“

„Byli jsme totiž u sestry matky na Pankráci, z toho důvodu, že u nás docházelo k tomu (protože jsme bydleli na náměstí Synků, kde byl velkej pohyb wehrmachtu), že tam wehrmacht házel granáty do sklepů větracími okénky a naše správcová, která byla Němka, tak nás zachránila tím způsobem, že vyšla před barák, a když tohleto dělali, tak řekla: „Prosím Vás, nedělejte to, tady jsou samí Němci.“

„A přesto teda nakonec skončila špatně, vzhledem k tomu, že jsme měli na patře konfidenta gestapa, kterej se bál, že by vo něm mohla vědět. Tak nakonec, když proběhla revoluce, tak prohlásil, že je to Němka (a že dělala některý nepředloženosti) a revolučními gardou ji nechal zmasakrovat.“

A ani po válce to nebylo jednoduché.

„Nebyli jsme na tom dobře po revoluci, kdy naši rodiče přišli o zaměstnání z toho důvodu, že jako sokolové se zúčastnili všesokolského sletu, kterýho jsem se zúčastnil i já a pochopitelně jsme se odvrátili od tribuny, (to už jsem Vám předtím říkal) a nota bene jsme pos končení toho cvičení táhli na Hrad, kde pochopitelně došlo k incidentům a dostali jsme nakládačku čtvrt roku po tom, co ji dostali studenti.“

Když bylo panu Matouškovi 12 roků, kontaktovali jej a jeho a jeho kamarády dva muži. Ti se údajně vrátili z cizinecké legie a naverbovali je do mládežnického para oddílu. Jeho rodiče si oddíl prověřili a účast v něm mu dovolili.

„Ale ještě než jsem nastoupil do internátu, do učení, tak už jsem byl plně zapojen do výcviku toho prvního paradesančního oddílu, který byl založen v roce 1952.“

„Sezvali nás do Studeného, do Bráníka na hřiště, kde udělali prověrky. Sešlo se nás tam na 200 lidí stejného roku narození, maximálně rok před a rok po. Prověrky byly opravdu náročné, a přesto někteří uspěli. Bylo nás celkem 30 z těch 200, který vybrali, a já jsem tam získal Putovní pohár za nejlepší umístění.“

Díky tomu byl pan Matoušek určen za budoucího velitele. Tady se dozvídáme, jak vznikla jeho přezdívka Meč. V oddílu se nepoužívala pravá jména, ale přezdívky, které musely začínat na první písmeno příjmení a označovat zbraň.

Panu Matouškovi nedovolili studovat, protože matka byla Američanka a otec funkcionář strany Národně socialistické. Dědeček se sice zapojil do povstání, ale když se šel přihlásit jako odbojář, otočil se a odešel. Viděl ve frontě ty, kteří se za povstání drželi stranou a odmítali mu pomoc. A proto se na studia dostali ti, kteří měli horší prospěch než on.

„My jsme vlastně byli děti a měli jsme se věnovat výuce a ne se zabývat takovýmhle náročným výcvikem.“

Čekala je tvrdá pozemní příprava a po ní hned následoval para výcvik na letišti v Hoříně pod vedením státních reprezentantů Jehličky a Koubka.

„Po dovršení patnácti let jsme měli první seskok. Nastoupili jsme do letadla. Byl jsem jako velitel první na forhontě. Byl jsem zvědavěj, jak ta zem dole krásně vypadá. A když jsem přišel mezi ty veřeje do vodevěřenejch dveří, tak jsem vystrčil trošku víc hlavu. Vítr mi sebral koleno a narazil jsem na futro a vypadl jsem z letadla ještě než zazněl povel ‚vpřed‘.“

Otázka: Povedlo se Vám po prvním skoku ještě někdy skočit?

„Mám celkem 106 seskoků a vesměs bojových, protože první seskok, ten byl na letišti a druhý byl do terénu a třetí seskok do vody, a pak už jsme měli jenom seskoky, kde jsme plnili jenom nějaký úkoly.“

Pozemní příprava se sestávala z různých pochodů, ale i nácvičku přežití, apod. Ovšem během tohoto výcviku dostávali v podstatě i politicky nebezpečné úkoly:

„Úkol třeba zazněl, že máme položit věnec na hrob prezidenta Edvarda Beneše, kterej byl obsazenej hlídkama STB.“

Vystudoval vojenskou školu, avšak v armádě nechtěl zůstat. Nakonec nastoupil k bezpečnosti na skupinu hospodářské kriminality, kde později řídil rezidenturu.

Protože nechtěl vstoupit do komunistické strany, musel se zapojit, jak říká, aby nebyl indiferent. Tak nakonec vedl nástěnku a podobně. Také se mu dařilo úspěšně řešit hospodářskou kriminalitu a díky tomu byl zadobře s nadřízenými.

Práce, kterou vykonával v utajení vedle svých pracovních povinností, pro něj znamenala rozejít se s rodiči, aby je ochránil. Ke konci jejich života se o ně staral synovec. Zajímali jsme se proto o jeho rodinný život.

Otázka: Oženil jste se někdy?

„Ano, dokonce dvakrát. Poprvé jsem se oženil, když jsem nastoupil k vnitru, tak to byla taková záležitost: Já jsem si totiž uvědomil, že musím zplodit syna, vzhledem k tomu, že jsem korunní princ. Aby pokračoval rod Matoušků!...a tak jsem se seznámil s pracovnící toho řídicího pracoviště, která tam dělala telefonistku, a dozvěděl se, že má dceru totálně nasazenou, protože tehdy se to dělalo tak, že když teda někdo ukončil vysokou školu, tak ho někam umístili. Byla učitelka, tak ji nasadili do pohraničí a neměla jinou možnost se dostat k rodině - než prostřednictvím sňatku. Tak jsem se s nimi dohodl. Já jsem potřeboval krytí, protože to byla komunistická rodina. A to bylo právě, když jsme už zakládali rezidenturu.“

„...po tom incidentu, kterej byl vyvolanej na tom Majálesu, tak jsem byl nasazenej do školy, aby mě uklidili, abych nebyl na očích. No a ta to brala jako útěk od mejch povinností. A tak došlo ke konfliktu, a nakonec teda, i když jsem přerušil školu a vrátil jsem se do Prahy, tak jsme se rozešli.“

I další sňatek, kdy na popud matky našel ženu se dvěma dětmi, skončil rozvodem ve chvíli, kdy viděl, že by je mohl ohrozit.

Z prvního manželství má pan Matoušek jednoho syna, kterého léta jen zpovzdálí sledoval. Před několika lety se s ním pokusil navázat vztah. To se mu ale tak moc nedaří.

Pan Matoušek obětoval své práci vztah k rodičům, přátelům a k synovi. Nabízí se však otázka, zda mu tato pomoc vlasti stála za to.

Zpracovali žáci ZŠ U Vršovického nádraží, pod vedení p. uč. Mgr Lenky Chocholoušové.